

je »deliktem sui generis« a odsouzení pro tento delikt nemůže tedy přicházeti v úvahu s hlediska § 176 II. lit. a) z. tr. jakožto předchozí potrestání pro krádež, třebas čin, pro který obžalovaný byl odsouzen dle §§ 269 lit. a) a 270 tr. z., obsahem svým byl krádeží. Poněvadž pak je zjištěno, že obžalovaný byl nehledě k rozsudku okresního soudu v Opočně ze dne 10. února 1914, jímž odsouzen byl pro přestupek dle § 269 a) tr. z., potrestán pouze rozsudkem téhož soudu ze dne 16. ledna 1917, pro přestupek krádeže (§ 460 tr. z.), není tu podmínek kvalifikace § 176 II. a) tr. z. a bylo proto v tomto ohledu zmateční stížnosti vyhověti, rozsudek v naříkané části zrušiti a obžalovaného uznati vinným zločinem krádeže dle §§ 171 a 173 tr. z.

Čís. 171.

Úřední orgány jsou účastny zvýšené ochrany zákonné jen tehdy, vyvíjejí-li úřední činnost v území, na něž vztahuje se pravomoc jejich úřadu.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1920, Kr II 7/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaných Aloisie T., Josefy T. a Aloisa T. do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 29. listopadu 1919, pokud jím uznání byli vinnými zločinem veřejného násilí ve smyslu § 81 tr. z. a přestupkem § 312 tr. z., zrušil v odpor vzatý rozsudek a odkázal věc v tomto objemu zpět k soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnosti obžalovaných nelze, pokud běře rozsudek v odpor z důvodu zmatečnosti dle § 281 čís. 9 a) tr. ř., upříti oprávnění. Činy, pro něž obžalovaní odsouzeni byli, spáchány byly dle zjištění rozsudku první stolice na policejním agentu Arnoštu H., přestupek dle § 312 tr. z. i na policejním agentu Pavlu T., kteří dle rozsudečného výroku byli u výkonu své služby. Zmateční stížnost vytyká rozsudku nepřesnost již v tom směru, že bylo uznáno, jakoby jmenovaní policejní agenti byli v čas činu bývali u výkonu své služby, ač dle skutkových zjištění prováděli udělený jim příkaz vrchnostenský. Že se zmateční stížnost právem dovolává toho, by v tom směru přesně bylo rozeznáváno, patrné již z toho, že rozsudek sám, ač ve svém výroku — ve shodě se spisem obžalovacím — mluví o výkonu služby, v důvodech naopak opětovně uvádí, že policejní agenti jednali na základě úředního (vrchnostenského) příkazu jim jich nadřízeným úřadem, policejním vedením v Krnově uděleného, a jimi v kritickou dobu prováděného. Zmateční stížnost dovazuje dále, že policejní vedení krňovské nemělo práva posílati policejní agenty za účelem provedení domovní prohlídky do Larišova, tedy do obce ležící mimo jeho úřední obvod a že také policejní agenti odebravše se k tomu cíli do Larišova, překročili obor své působnosti. Stanovisko toto označiti dlužno jako správné, jsou-li jmenovaní policejní agenti obecními zřízeními města Krňova, a předpokládaje dále, že tu nebylo v daném případě podmínek, za nichž by bylo i městské policejní vedení krňovské oprávněno bývalo udělití svým zřízencům příkaz, by předsevzali úřední

jednání mimo území obce, na něž se jeho pravomoc vztahovala, nebo za nichž by i policejní agenti sami byli směli svoji úřední činnost přenést za hranice místního obvodu, na který jich úřední činnost jinak byla odkázána. Jeť nepochybné, že stejně jako je tomu i ohledně jiných úřadů a úředních orgánů, také úřady a úřední orgány obecní, pověřené ochranou veřejné bezpečnosti a prováděním místní policie, jsou, nehledíc k případům výjimečným, oprávněny touto svou činností zásadně vyvíjeti pouze na území vlastní obce. Pouze tehdy lze o nich říci, že jednají v mezích formálního oprávnění k výkonu toho kterého úředního jednání a jen tehdy jsou účastnými zvýšené ochrany zákonné, propůjčované jim ustanoveními §§ 68, 81 a 312 tr. z. Rozsudek je v tom směru kusý, zjišťuje o Arnoštu H. a Pavlu T. pouze, že jsou policejními agenty, podřízenými policejnímu vedení v Krnově, naproti tomu není v rozsudku nikde zjištěno a nevychází spolehlivě na jevo ani ze skutkového materiálu, rozsudku za základ sloužícího, je-li toto policejní vedení městským úřadem krňovským či snad úřadem státním, jehož úřední oblast by po případě mohla objímati území rozsáhlejší než territorium městské obce krňovské, do níž by tedy mohla snad náležeti také obec Larišov. Proto zůstala též za řízení trestního nepovšimnuta otázka, kterou se také rozsudek naprosto nezabývá, nebyly-li v tomto případě dány snad podmínky, za nichž by i obecní orgánové bezpečnostní oprávnění byli předsebrati úřední jednání i mimo území vlastní obce, jako ku př. nebezpečí v prodlení (viz §§ 175, 177 a hlavně 415 tr. ř.). Rozsudek první stolice sdílí shora vytkené stanovisko aspoň potud, pokud uvádí, že na úředním charakteru obou policejních agentů nemění ničeho ta okolnost, že úřední jednání bylo jimi předsevzato na území, ležícím mimo obvod policejního vedení krňovského, to prý proto ne, poněvadž prý policejní agenti vyrozuměním a přibráním orgánu larišovské místní policie, totiž obecního radního P., prokázali své oprávnění ku převzetí onoho úředního jednání. Stanovisko toto mohlo by býti správným, kdyby bylo — nehledíc k ostatním shora dotčeným předpokladům — zjištěno bývalo, že obecní radní Emil P., který policejními agenty v této své úřední hodnosti k domovní prohlídce přibrán byl, je opravdu náležitým způsobem pověřen obstaráváním funkcí místní policie v obci Larišově. Zjištění, že je obecním radním, v tom směru nestačí a to tím méně, když se ve zmatečné stížnosti uvádí, že Larišov patří k politické obci Býkovu, kde také bydlí starosta obce, kdežto P. je pouze obecním radním a nemá práva, obstarávati funkce místní policie, vyhrazené dle obecního zřízení starostovi obce. Poněvadž není zjištěno, že by byl radní P. ať už trvale snad jako policejní komisař pro místní obec Larišov pověřen nebo od obecního starosty k předsevzetí určitých úkonů místní policie a jmenovitě snad k intervenci při domovní prohlídce u obžalovaných zmocněn býval, nelze ani o Emilu P. bezpodmínečně tvrditi, že by byl mohl svou přítomností dodati výkonům policejních agentů rázu úředního a učiniti je takto účastnými zákonné ochrany ve smyslu §§ 68, 81, 312 tr. z.

Čís. 172.

Předražování. Přechinu pletich dle § 23 č. 4 cís. nař. ze dne 24. března 1917 č. 131 ř. z. dopouští se také ten, kdo, nemaje příslušnou živnost ani